Nu ne asteptam ca dintre cele o suta de lumi care ne vizitau planeta, si cu care ne întelegeam de minune, tocmai Eritonii sa ne tradeze. Navele lor care înconjurau Pamântul au atacat brusc, fara avertisment, si fara sa lase sa se înteleaga precis motivul schimbarii lor. Am auzit din anumite surse ca pregateau sa trimita o flota întreaga spre Pamânt, iar împotriva celor care deja se aflau pe orbita am lansat cea mai puternica forta militara din întreaga istorie a omenirii.

Capitanul Ramirez a fost însarcinat cu misiunea de a pleca acolo, pe planeta de origine a Eritonilor, pentru a-i distruge si a nimici flota pregatita de ei împotriva noastra. Ramirez si-a tinut un scurt discurs înainte de a pleca, iar pe noi, soldatii sai fideli, ne-a încurajat, si am pornit cu viteza luminii spre obiectiv, urmând sa ajungem acolo în doua saptamâni, timp nava, si treizeci si patru de ani, timp pamântean.

Fiind taiati de restul lumii, pentru ca în tot acest timp comunicatiile hiperluminice n-aveau cum sa ne ajunga, n-aveam de unde sa stim ca între timp razboiul se terminase, si ura noastra de doua saptamâni nu îsi mai avea sensul peste uitarea care se asternuse în urma de peste treizeci de ani. Ramirez a fost dezamagit, a blestemat tehnica aceasta tâmpita care ne permitea sa comunicam instantaneu peste hauri de zeci de ani lumina, dar nu ne lasa sa ajungem la fel de repede pe planetele pe care le cunosteam. Dar capitanului Ramirez, si noi, soldatii sai credinciosi, am primit o noua misiune.

Cele o suta de lumi, pardon, cele o mie de lumi, se aflau în razboi cu Xilusii, o rasa razboinica aflata la o suta de ani lumina de noi, si aparuta peste linistea galaxiei cu o furie fara margini. Ramirez ne-a încurajat, am pornit, si în cele douazeci de zile ne-am mentinut în forma în salile de antrenament virtual de la bordul navei. Ne-am obisnuit cu noile arme, le-am admirat puterea si eram bucurosi ca putem lupta cu ultimele cuceriri ale tehnicii militare.

Am ajuns la Xilusi la timp, ne-am pregatit atacul, dar am aflat ca totul se stinsese de mult, ca razboiul nu a durat mai mult de un an, si motivele pentru care se terminase erau pentru noi la fel de neclare ca si cele pentru care Eritonii si Pamântul se împacasera în cele din urma. Unii din noi s-au stabilit pe planeta Xilusilor, chiar eu mi-am cumparat o casa acolo. Capitanul nostru, Ramirez, a aflat ca fusese înaintat în grad, acum era general, si el îsi plimba insignele cu mândrie, desi pe chipul sau citeam o umbra de dezamagire.

Si nu m-am înselat. Vestea izbucnirii conflictului dintre cele o mie, pardon, cinci mii de lumi, si Bariani, de la numai cincizeci de ani lumina de aici, a sosit peste noi ca o furtuna, iar capi… generalul Ramirez ne-a chemat sub steagul Confederatiei, ne-am suit în nava, bineînteles, dupa discursul de încurajare rostit de el, si am pornit.

Pentru ca, nu-i asa, odata îsi va lupta razboiul sau.

— Sfârsit